

[Holger Larsen.]

ene procent som følge af tillægsgrundskyllen. Det vil sige, at en lejlighed af almindelig størrelse og med 30ernes tekniske udstyr, som vel i 1939 i provinsen kostede 500 kr., vil, hvis den i 1951 har fået en 5 pct.s forhøjelse, i 1956 komme til at koste 645 kr. Der vil stadigvæk være et spring op til den leje, som skal betales i nybyggeriet, men naturligvis er det en forøget udgift for en stor del af lejerne; den virker dog ikke afskrækkende, vel at mærke når der er tale om en normal lejlighed. Mindre beboelsesejendomme vil ikke få tillægsskattens virkninger med de fulde 10 pct., idet fradraget i forskelsværdien på de 20 000 kr. i provinsen og de 30 000 kr. her i København og visse omegnskommuner vil lempe beskatningen af disse ejendomme. Landbrugsejendomme og en- og tofamiliehuse er helt undtaget fra tillægsafgiften, så det er vel kun rimeligt, at disse kategorier af ejendomme skal svare en ekstra afgift af grundværdien, således at ejerne af landbrugsejendomme og af en- og tofamiliehuse herigennem er med til at betale til de almindelige boligformål.

Endelig skal jeg knytte et par bemærkninger til det lovforslag, som socialministeren har fremsat i forbindelse med de to andre lovforslag. Dette lovforslag har to formål: dels at friholde alders- og invaliderentnydere for den stigning i lejen, der nu vil falde på deres lejligheder, hvis de bor i ældre ejendomme, dels at animere disse medborgere til at give afkald på større lejligheder og tage bopæl i mindre, selvom disse er dyrere.

Jeg vil gerne rette et spørgsmål til den højtærede socialminister i anledning af et brev, jeg har fået til morgen fra en enke efter en pensionist; hun skriver, at hendes indtægt faktisk ikke er større end alders- og invaliderentnydernes, og jeg spørger derfor, om man ikke kan gøre en tilføjelse til loven, således at de, hvis levevilkår og indtægtsforhold kan sidestilles med alders- og invaliderentnydernes, bliver ligestillet med disse.

Jeg tilslutter mig ellers de betragtninger, der ligger til grund for socialministerens forslag, og jeg kan anbefale alle tre lovforslag til en velvillig behandling i tinget.

Lorentzen: Statsstøttet etagebyggeri opført efter 1950 ligger i dag ca. 100 pct. eller mere over 1939-niveauet, og i det ustøttede etagebyggeri er forskellen i dag jo langt større. Når vi så yderligere ved, at lejen i ejendomme opført og udlejet før 1. september 1939 kun er steget med gennemsnitlig 5 pct., medens lejernes indtægter vel i gennemsnit er steget med ca. 175 pct., og når vi tillige ved, at denne boligmasse, den såkaldte gamle boligmasse, udgør ca. 80 pct. af samtlige udlejningsejendomme, så har vi baggrunden for spørgsmålets betydning, sammenholdt med den kendsgerning, at lovgivningsmagten, der har låset lejen i den gamle boligmasse fast, har pligt til at søge at rette på disse forhold. Det er også forklaringen på, at dette spørgsmål stadigvæk vender tilbage til det høje ting. Det har nu stået på dagsordenen i mange år og har, som det ærede medlem hr. Holger Larsen gjorde opmærksom på, været behandlet i kommissioner, i politiske udvalg og i andre udvalg, men de opnåede resultater har desværre stået i meget slet forhold til de udfoldede anstrengelser.

Overfor det nuværende regeringsparti var det jo næsten umuligt at komme igennem med en lejeforhøjelse i 1951, da boligministeren hed Aksel Møller. Nu er der åbenbart lidt mere stemning for det. Udenfor denne sal er billedet jo nogenlunde det samme. Lejerorganisationerne har kæmpet for at bevare den lave husleje, der i betydeligt omfang har muliggjort et forøget og ændret forbrug, og der har også været ført lange, tildels lærde, diskussioner om, hvorvidt ejeren har krav på at opnå den højest mulige husleje. Det har bl. a. været anført, at det at eje et hus er ikke noget erhverv, og man har yderligere anført, at den kapital, som trediemand har indskudt i en ejendom, er blevet mindre og mindre værd på grund af inflationen. Man kan dog næppe heraf udlede, at en trediestand, lejerne, alene skal høste fordelene ved, at den indskudte fremmede kapital er så stærkt forringet i værdi, som tilfældet desværre er. Grundejere vil ofte i denne situation kun bemærke: vore ejendomme afkaster et væsentligt ringere udbytte end i 1939, og der er for mig ingen tvivl om, at der er ikke så få grundejere, der med rette og fuldt korrekt kan fremsætte